6 באוקטובר 2013

נאום ראש הממשלה בנימין נתניהו בכנס חזון 2020 לישראל של מרכז בגין- 06.10.13:

"אני רוצה להודות לנשיא אוניברסיטת בר אילן הנכנס, ידידי דני הרשקוביץ, איש אשכולות. דני היה שר מדע וטכנולוגיה מעולה בממשלתי הקודמת והיום בעקבות החלטה מעולה שלכם הוא נשיא אוניברסיטה חשובה זו ודני, אני בטוח שאתה מתמודד היטב עם החידה איך לאזן תקציבים בנוסף לדברים האחרים שתצטרך לפתור אותם. אני מברך את פרופסור קווה ואת הנהלת אוניברסיטת בר אילן ואת ידידי פרופסור משה ארנס, שר הביטחון לשעבר של ישראל. אני מבקש גם לברך את מקבלי אותות ההוקרה, ידידיי טומי הכט, מוזי ורטהיים וסול קושיצקי. הם ראויים לכל הכבוד שאתם מרעיפים עליהם.

קראתי לאחרונה ספר בן מאה עמודים של היסטוריון אמריקני מופלא שהלך לעולמו לפני קרוב לחמישים שנה, שמו ויל דוראנט, הוא כתב הרבה ספרים, גם כתב אחד עשר כרכים על תולדות הציוויליזציה ובסוף ימיו הוא כתב ספר בן מאה עמודים, "לקחי ההיסטוריה", כדאי לקרוא אותו. כל שורה חצובה בסלע האמת ואני אתן לכם את החדשות הרעות ואת החדשות הטובות. החדשות הרעות, כשאתה גומר לקרוא את הספר הזה אתה מבין שבהיסטוריה המספרים הגדולים קובעים. הם חשובים. אבל הנה החדשות הטובות. בעמוד 17, אם אינני טועה, הוא מציין שייתכן שיש יוצאים מן הכלל לכלל הזה שבאמצעות גיבוש של כוח תרבותי, כך הוא קורא לזה, יכולים לגבור על הסיכויים. הוא נותן את מדינת ישראל כדוגמה ליוצא מן הכלל זה. אני חושב שהוכחנו, כפי שאמרת דני, בששים וחמש שנות קיום המדינה שכנראה אנחנו יוצאים מן הכלל, אך אנו צריכים להמשיך להיות יוצאים מן הכלל. גם על ידי שמירה על היסודות הרוחניים שלנו. לפני שבועיים מצאו מדליון זהב ליד הכותל. הוא מתוארך, לפי הארכיאולוגים, לתחילת המאה השביעית ועל המדליון הזה יש מנורה, הסמל הלאומי שלנו. בצד אחד ספר תורה ובצד השני שופר. הנה כל התורה על מדליון אחד וזה כמובן לאחר אלפיים שנה של קיום יהודי בארץ ישראל והקיום הזה נמשך עוד מעט, קרוב ל - 4,000 שנה. כנראה שיש משהו מיוחד בחריגות הזאת שלנו, בשילוב המיוחד שלנו בין מורשת עבר ובין תפיסת העתיד במלוא העוצמה שלנו והכישרון ואפילו הייתי אומר הגאוניות שמצויים בעמנו. אין ספק שהאוניברסיטה הזאת היא חלק מהמאמץ הלאומי והבינלאומי שלנו לשמר את המורשת ולשלבה כמובן עם העתיד.

אני מודה לכם על ההזמנה לדבר כאן, עשרים שנה לאחר הקמת מרכז בגין-סאדאת. הרבה דברים קרו לנו בשנים הללו. במישור המדיני חתמנו חוזה שלום עם ירדן. במשך כל הזמן הזה, עשרים שנה בדיוק, אנחנו מצויים במו"מ עם הפלסטינים. מנסים להשיג הסדר שלום וחרף תהפוכות הזמן, במהלך שני העשורים הללו, הצלחנו לשמור על הסכם השלום עם מצרים. זה לא דבר של מה בכך. אולם ללא ספק ההתפתחויות המשמעותיות ביותר במזרח התיכון בכל התקופה הזו הן אלה של השנים האחרונות והן מאפילות על כל השאר בראייה המרחבית, שתיים מהן: הטלטלה ההיסטורית שמתרחשת בעולם הערבי ונמצאת בעיצומה - רחוקה מסיום, אם יש דבר כזה בכלל סיום, וכמובן מאמציה המתמשכים של איראן לפתח נשק גרעיני. מטרתה של איראן היא להשתלט על כל המזרח התיכון ואף מעבר לו ואף להשמיד את מדינת ישראל. זו אינה ספקולציה, זוהי המטרה.

ישראל וארה"ב רואות עין בעין את הצורך למנוע מאיראן מלהתחמש בנשק גרעיני. נשיא איראן אמר באו"ם לפני ימים אחדים שאיראן מעוניינת בגרעין רק למטרות אזרחיות. כך הוא אמר.

אני לא מאמין לו, אבל מי שרוצה לבחון את דבריו צריך לשאול את המשטר האיראני שאלה פשוטה - אם אתם רק רוצים אנרגיה גרעינית לצרכי שלום, מדוע אתם מתעקשים על צנטריפוגות להעשרת אורניום ועל כורי פלוטוניום? הרי אלה אינם נדרשים כלל להפקת אנרגיה גרעינית לצרכי שלום. אין שום צורך בהם, אבל אלה המרכיבים החיוניים לייצור חומר בקיע לנשק גרעיני. צריך להבין זאת, הם אינם נדרשים כלל לצרכי שלום. שבע עשרה מדינות, מהמובילות בעולם, קנדה, מקסיקו, ספרד, שווייץ, שבדיה, אינדונזיה - עם רבע מיליארד בני אדם ועוד מדינות רבות אחרות, מפיקות אנרגיה גרעינית בלי צנטריפוגות, בלי כורי פלוטוניום.
רק מי שרוצה להכין חומר בקיע לפצצות גרעין מתעקש על מרכיבים אלה. לא סתם מתעקש, מוכן להביא סבל רב לעמו, כי הדבר כרוך בהתנגשות עם הסנקציות, עם תכתיבים של מועצת הביטחון. בשביל מה הם עושים את זה? אולי כי חסרה להם אנרגיה? יש להם אנרגיה בגז ובנפט, אני בכוונה מציין גז טבעי משום שזה זמין מידית להפעלת התעשייה ולהפעלת הכל. יש להם כל כך הרבה משאבים שהם יכולים לספק את הצרכים של חלקים ניכרים מהעולם במשך שנים ארוכות עם מה שיש להם, בוודאי של מדינתם. לכן העמדה שצריכה להיות לקהילה הבינלאומית מול איראן היא זו - אנחנו מוכנים להגיע לפתרון דיפלומטי, אבל רק כזה שמפרק מאיראן את יכולותיה לפתח נשק גרעיני. פירוש הדבר, אין צנטריפוגות והעשרת אורניום, אין כור פלוטוניום. וכל עוד איראן לא התפרקה מן הצנטריפוגות ומן הכורים לפלוטוניום, אין להרפות כהוא זה מן הסנקציות. להפך, צריך להוסיף עליהן. האמת פשוטה, היא חדה, היא חותכת כתער דרך הערפל שמנסים לפזר כאן. אם פניהם לשלום - יסכימו, אם פניהם אינם לשלום - לא יסכימו. אבל אולי הנוסחה צריכה להיות מתומצתת ב: יפרקו - יקבלו, לא יפרקו - לא יקבלו, וזה מאבק קשה כי הנטייה האנושית לקוות, להאמין, לנסות - אנחנו מוכנים לנסות, אבל לא בניסוי פתוח ללא קריטריונים, בוודאי ללא ראייה מפוכחת ומפוקחת.

במקביל לניסיון לבלום את ההתחמשות של איראן ולשמר את הסכמי השלום עם מצרים וירדן, אנחנו מעוניינים להביא לקץ הסכסוך עם הפלסטינים. השגת שלום אמת וביטחון, ביטחון ממשי, לא ביטחון על הנייר, ביטחון ממשי בשטח - לנו, לילדינו, לנכדינו. זוהי משאת נפשם של כל אזרחי ישראל. כדי להביא לקץ הסכסוך, צריך להבין מה הוא שורש הסכסוך.
אני מעלה את זה משום שבעיני כל הדיונים בנושא של הסכסוך בינינו לבין הפלסטינים, שלפחות דבר אחד הושג לגביו וזה שמי שחשב שזה לב הסכסוך במזרח התיכון, טוב זה כבר קשה לומר בלי להישמע מגוחך. זה לא לב הסכסוך, לא במה שקורה בלוב, או בתוניסיה או באלג'יריה, או במצרים, או בתימן, או בסוריה, או בעיראק וכן הלאה וכן הלאה. אבל במשך שנים אמרו לנו שלב הסכסוך במזרח התיכון זה הנושא הפלסטיני ואיך אומרים? הפרה הקדושה הזאת היא אחת מהקורבנות של המהפכה הערבית.

אך באותה מידה, ישנה פרה קדושה שנייה. כששואלים רבים מה הוא אותו שורש הסכסוך, הרי אם אתה רוצה לתת פתרון, אתה רוצה לתת מרפא לבעיה מסוימת, אתה צריך קודם כל לעשות דיאגנוזה נכונה של המחלה. ובכן, כששואלים מה הוא שורש הסכסוך, יש בדרך כלל תשובה מוכנה - הכיבוש, השטחים, ההתנחלויות וכדומה, זה אותו הדבר. ההשתלטות של "ישראל של השטחים", במירכאות, שטחי יהודה ושומרון אחרי מלחמת ששת הימים, ההתנחלויות, זה מה שמקיים את הסכסוך, זה מה שיצר במידה רבה את הסכסוך. ואני שואל, האמנם?

הסכסוך מבחינתי, אם אני צריך לבחור תהליך שבו הוא התחיל באופן מעשי, הייתי קובע את התאריך הזה בשנת 1921 ביום שבו התקיפו ערבים פלסטינים את בית העולים ביפו.
בהתקפה הזאת נהרגו כמה וכמה יהודים, ביניהם הסופר הידוע י.ח. ברנר. ההתקפה הזאת כוונה נגד העלייה היהודית. סבי הגיע ליפו לאותו בית שנה לפני כן וכך גם רבים אחרים.

ההתקפה הזאת כמובן לא הייתה על שטחים ולא הייתה על התנחלויות, היא הייתה נגד עלייתם של יהודים לארץ ישראל. ואחר כך באו התקפות נוספות, ב-1929 חוסל באכזריות אין קץ היישוב היהודי העתיק בחברון, הוא היה שם כמעט ללא הפסקה במשך קרוב ל-4,000 שנה. ואחר כך ב-36' ו-39' הפרעות, מה שהם קוראים המאורעות. התקפות חוזרות ושיטתיות נגד היישוב היהודי בארץ. אחר כך באה תוכנית החלוקה ב-1947 ועלתה הצעה למדינה ערבית, לא אמרו מדינה פלסטינית, אמרו מדינה ערבית ומדינה יהודית. היהודים הסכימו, הערבים סירבו. משום שהנושא לא היה אז ואני אומר לכם גם איננו היום- שאלת המדינה הפלסטינית - הנושא היה ונשאר לצערי המדינה היהודית. כלומר, עד 67', כמובן גם אז באה אותה טבעת חנק כעבור 19 שנה, טבעת חנק סביבנו, המטרה לעקור אותנו, לכבות את פתיל חיינו. על מה זה היה? גם אז לא היו שטחים, לא היה כיבוש, אלא אם כן תל אביב היא כבושה ויפו היא כבושה ולא היו התנחלויות במשך 46 שנים, מ-1921 עד 1967, זה כמעט חצי מאה שנים. השתלח בנו ציבור ערבי בלי שום קשר להתנחלויות, בלי שום קשר למה שמוצג כלבו ההיסטורי של הסכסוך. אני אומר את הדברים האלה משום שאפשר לומר - טוב אז זה הסתיים אז, אבל אחר כך הכל השתנה. אחר כך התפתחו האירועים כפי שהתפתחו, יצאנו מעזה, עד הסנטימטר האחרון, עקרנו ישובים ונמשכת ההתקפה נגדנו, כ-10,000 טילים נורו עלינו משטחה של עזה, מהשטחים שפינינו. וכשאנחנו שואלים את אותם משגרים ואלה שעומדים מאחוריהם: מדוע אתם יורים על היהודים, הם אומרים: כדי לשחרר את פלסטין. ומה היא אותה פלסטין? יהודה ושומרון? לא. כמובן, גם זה. אבל הם אומרים: באר שבע ואשקלון, מג'דל ועכו ויפו. טוב אלה אומרים החמאס והג'יהאד האיסלאמי אבל הגורמים היותר מתונים ביהודה ושומרון, הרשות הפלסטינית, הם אינם עוסקים בטרור, זה נכון וזה הבדל חשוב. הם אינם עוסקים בטרור, אבל כשהם מתבקשים להגיד: נו, אז אתם מכירים? לא ביהודה ושומרון, לא בגדה המערבית, אתם מוכנים להכיר במדינה היהודית סוף סוף? הם אומרים: אנחנו מוכנים להכיר בעם הישראלי, אנחנו מוכנים להכיר בישראל. אני אומר, זאת לא השאלה שאני שואל, האם אתם מוכנים להכיר במדינה היהודית, מדינת הלאום של העם היהודי והתשובה עד לרגע זה היא לא. למה לא?

אני בנאומי כאן לפני ארבע שנים אמרתי שהפתרון הוא מדינה פלסטינית מפורזת, על הפירוז זה ברור לכם לאור הניסיון שלנו, פירוז אמיתי ומתמשך ולזה יש סידורי ביטחון מאוד ברורים ולא כוחות בינלאומיים. אבל מדינה יהודית, שתכירו במדינה היהודית. למה אינכם מוכנים להכיר במדינה היהודית? אנחנו מוכנים להכיר במדינת הלאום שלכם, זה מחיר גדול מאוד, היא תופסת שטחים, שטחי מולדת שלנו, זה לא דבר של מה בכך, אני אומר את זה גם כאן, זה דבר קשה מאוד, כמובן. אבל גם אתם תצטרכו לעשות שורה של ויתורים והוויתור הראשון הוא לוותר על חלום זכות השיבה, אנחנו לא נסתפק בזה שתכירו בעם הישראלי או באיזו מדינה דו לאומית שאחר כך תציפו אותה בפליטים. זאת מדינת הלאום של העם היהודי. יהודים אם רוצים עולים לכאן. ערבים פלסטינים אם ירצו ילכו לשם. תכירו במדינה היהודית. כל עוד לא יעשו זאת, לא ייכון שלום, רק שיכירו בזכותנו לחיות כאן במדינה ריבונית משלנו, מדינת הלאום שלנו - רק אז יתאפשר השלום.

אני מדגיש את זה כאן, זה תנאי הכרחי, יש עוד תנאים חשובים לסיום המו"מ - לא לקיומו אלא לסיומו, אבל אני מזכיר את זה משום שהתהליך המדיני בינינו לבין הפלסטינים כרוך בפתרון של בעיות סבוכות. הוא יוכתר בהצלחה רק אם הוא יושתת על יסודות של אמת, האמת של ההווה והאמת ההיסטורית ולצערי האמת נמצאת תחת מתקפה מתמדת מצד אויבנו ויריבנו. הם מנסים לקעקע את הקשר שלנו, קשר עתיק יומין של עמנו לארץ ישראל וכן את העובדות הבסיסיות של הסכסוך בינינו לבין הפלסטינים במאה העשרים.

הנה למשל שמעתי לפני ימים אחדים את נציג איראן, מגמגם בחצי פה על פשעי הנאצים, קשה להם להגיד שואה, אבל מיד הוא מוסיף בנחרצות את הקביעה שאסור לתת לציונים לנצל את פשעי הנאצים, כלומר את השואה, כדי לפגוע בפלסטינים. נציגי איראן חוזרים על הגרסה הידועה שהשואה התרחשה בלי קשר לשאלה הפלסטינית ואחר כך באו מנהיגי הציונות ועשו שימוש בשואה כדי לדחוק את הפלסטינים. ובכן, מה הן העובדות לאשורן? המנהיג הבלתי מעורער של התנועה הלאומית הפלסטינית במחצית הראשונה של המאה העשרים היה המופתי חאג' אמין אל-חוסייני, המופתי היה הרוח החיה מאחורי אותן ההתקפות שתיארתי, מ-1921 ביפו ועד מלחמת העולם השנייה. כל זה ידוע, אבל הנה כמה עובדות לגבי פעילותו של המופתי שהן פחות ידועות:

ב-28 בנובמבר 1941, המופתי טס לברלין ונפגש עם היטלר, הוא הביע בפני היטלר את נכונותו לשתף פעולה עם גרמניה בכל דרך. זה מה שהוא עשה - הן בגיוס לוחמים מוסלמים לשורות ה-S.S בבלקנים והן בשידורי תעמולה עבור הנאצים.

הנה למשל דוגמה אופיינית לשידור תעמולה של המופתי משנת 1942. ציטוט: "אם אנגליה תנוצח ובני בריתה יובסו, תיפתר פתרון סופי גם שאלת היהודים שמבחינתו היא הסכנה הגדולה ביותר". בין השנים 1942-1944 הוא פעל מבסיסו בברלין והשתדל למנוע הצלת יהודים, הצלת יהודים מהונגריה, מגרמניה, מבולגריה, מקרואטיה, שלמרות השתעבדותן, בפועל השתעבדו להיטלר, הן הניחו ליהודים להימלט לארץ ישראל ולמקומות אחרים. המופתי מחה שהנאצים לא הקצו די משאבים למנוע את בריחתם של פליטים יהודים מן הבלקן. בעדותו במשפטי נירנברג ב - 6.8.1947 סיפר הפקיד הגרמני, וילהלם מלכרס, "המופתי השמיע מחאות בכל מקום, בלשכת שר החוץ ושר המדינה ובמפקדות נוספות של ה – S.S. ב - 13.5.1943 למשל הגיש המופתי מכתב לשר החוץ הנאצי, ריבנטרוב, ובו מחה על הבנות שגרמניה עשתה שאפשרו את הגירוש של 4,000 ילדים יהודים מבולגריה. הוא ביקש לראות את "...כולם...", זה ציטוט, "את כולם מחוסלים".

הסגן של אייכמן, דיטר ויסליצני, נתן במשפטי נירנברג את העדות המצמררת הבאה: "המופתי מילא תפקיד בהחלטה להשמיד את יהודי אירופה. אסור להתעלם מחשיבות תפקידו. המופתי חזר והציע לרשויות שעמן עמד בקשרים, בראש ובראשונה להיטלר, לריבנטרוב ולהימלר, להשמיד את יהודי אירופה. הוא ראה בכך פתרון הולם לשאלה הפלסטינית". ויסליצני אף העיד עדות שמיעה על מעורבותו הישירה של המופתי בפתרון הסופי. ציטוט: "המופתי היה אחד מיוזמיה של ההשמדה השיטתית של יהודי אירופה והיה שותף ויועץ של אייכמן והיטלר לביצוע תכנית זאת. הוא היה אחד מידידיו הטובים ביותר של אייכמן ובלי הרף האיץ בו להחיש את פעולת ההשמדה. "במו אוזניי", כך הוא אומר, "במו אוזניי שמעתי אותו מספר שביקר בעילום שם בתאי הגזים של אוושויץ בחברת אייכמן".

גבירותיי ורבותיי, בניגוד למה שאומרים לנו נציגי איראן והאחרים, מנהיגי הציונות לא השתמשו בשואה כדי להרוס את התנועה הלאומית הפלסטינית, נהפוך הוא, המנהיג הבכיר של הפלסטינים באותה עת, המופתי חאג' אמין אל-חוסייני, הוא זה שהטיף ופעל לביצוע השואה כדי להרוס את התנועה הציונית. וזה כמעט הצליח. יהדות אירופה אמנם חוסלה, בין היתר בגלל מאמציו של המופתי, אבל הציונות לא חוסלה ומדינת ישראל קמה.

אני מציין את זה כאן משום שהשורשים האלה, את השורשים האלה, את היבלית הארסית הזאת, זה מה שיש לעקור. המופתי הוא עדיין דמות נערצת בתנועה הלאומית הפלסטינית. כנסו לאתרים, כנסו לבתי הספר, כנסו לספרי הלימוד. זוהי היבלית שצריך לעקור אותה, זה שורש הסכסוך, זה מה שמקיים אותו ושורש הסכסוך היה ונשאר מה שחוזר ועולה במשך למעלה מתשעים שנה, ההתנגדות העמוקה בקרב גרעין קשה אצל הפלסטינים לזכותו של העם היהודים למדינה משלו בארץ ישראל. כדי שהתהליך מצויים בו יהיה משמעותי, כדי שיהיה לו סיכוי אמיתי להצליח, הכרחי שנשמע סוף סוף מההנהגה הפלסטינית שהיא מכירה בזכותו של

העם היהודי למדינה משלו, היא מדינת ישראל. אני מאוד מקווה שכך יהיה כדי שנוכל להתקדם לפתרון אמיתי של הסכסוך.

ישנם עוד נושאים רבים אחרים שנצטרך כמובן לפתור במהלך המו"מ. בראש ובראשונה מתן מענה אמיתי ובר-קיימא לצורכי הביטחון של ישראל באזור הבלתי יציב והמסוכן שבו אנחנו חיים, כי הרי גם אם נשיג את ההכרה הזאת, אחרי דורות של הסתה שעדיין נמשכת, אין לנו ביטחון שההכרה הזאת תחלחל מטה לתוך נבכי החברה הפלסטינית, לתוך כל רבדיה ועל כן אנחנו צריכים סידורי ביטחון מאוד מוצקים כדי שנוכל להגן על השלום או להגן על עצמנו במידה והשלום יפרם. זו גישה ריאלית, אחראית, שמוכנה ללכת קדימה אך לא בעיוורון.

זה מזכיר נושא אחר גם כן. אני חושב שתנאי הכרחי להגעה לפתרון אמת היה ונשאר בהיר כשמש, סילוק הסירוב להכיר בזכותם של היהודים למדינת לאום משלהם בארץ אבותיהם ומכאן גם המפתח החשוב ביותר לפתרון הסכסוך, הכרה בזכות הזו.

אני מאמין בכוחו של עם ישראל ואני מאמין בכוחה של מדינת ישראל. מה שעשינו כאן ב-65 שנים זה אכן פלא. אנחנו מציינים היום 40 שנה למלחמת יום הכיפורים, אוכלוסיית ישראל גדלה ב-40 השנים הללו פי שניים וחצי. התוצר הישראלי, התל"ג שלנו, גדל פי 25. זה כאילו לקחתם 25 כלכלות של מדינת ישראל והעמדתם אותן זו ליד זו. ההישגים שלנו בכל התחומים - בקליטה, בעלייה, בטכנולוגיה, במדע, בשחרור הכלכלה, בפתיחת הנגב והגליל, בעיר הסייבר שאנחנו מקימים בבאר שבע, בעיר הביו-טכנולוגיה שתקום עכשיו בצפת, קמה עכשיו לנגד עינינו.

אלה דברים כבירים. אנחנו לא חיכינו לשכנינו כדי לפתח את מדינתנו, אנחנו ממשיכים, יש קשר בין השניים - ככל שנעצים את כוחנו, ככל שנבצר את מדינתנו, ככל שנבנה את כלכלתנו, ככל שנחזק את החברה שלנו, ככל שנהיה חזקים - יש סיכוי שהשינוי הזה יתחולל גם אצל שכנינו. אסור לנו לוותר עליו, הוא הכרחי להבטחת עתידנו ולהבטחת שלומנו. תודה רבה לכם".

תקשורת רה"מ